

Směrem na sever, nad Velkými jezery, leží Kanadský štít, největší oblast prekambrijské skály na světě, z velké části nepřilíš vlídná k případnému lidskému osídlení. Jihozápadním směrem se pak prostírá poušť. Geografie rozdala karty tak, že pokud by se našla politická entita, která ovládne zem „od moře k moře zdobě“*, stane se z ní velmoc, jakou svět dosud nepoznal. Jakmile se Unii podařilo tento osud naplnit, stala se zemí, kterou je takřka nemožné napadnout. Podobně jako Rusko získala „strategickou hloubku“, kam se mohou stáhnout obranné síly. Výhodou je i rozloha Kanady (a menší měrou též Mexika), protože nepřátelská mocnost, jež by se pokusila vést útok přes tato území, by si musela zajistit neskutečně dlouhé zásobovací linie.

Neméně důležitou roli v moderní době hraje i to, že i kdyby měl někdo tak málo soudnosti, aby o napadení Ameriky uvažoval, musel by se záhy vypořádat se skutečností, že v zemi se nacházejí stamiliony středních zbraní. Tamní obyvatelé je mají pohotově po ruce a ochranu svého života, svobody a práva na štěstí berou smrtelně vážně. Kromě respektované americké armády je tady navíc národní garda, státní policie – a také městské policejní složky, které (jak nám v různých souvislostech ukázal rok 2015) mohou rychle převzít úlohu armádních jednotek. Pokud by skutečně došlo k nějaké invazi, i to nejzapadlejší americké městečko by se záhy změnilo v iráckou Fallúdu.

Aby země dosáhla onoho vzácného geografického postavení, kdy ji prakticky nelze ohrozit konvenčním útokem, bylo jí však nezbytné nejprve získat a sjednotit. Vezmeme-li v potaz, že od pobřeží k pobřeží zabírá 4 500 km, podařilo se toho dosáhnout podivuhodně rychle.

Když začali na východním pobřeží začátkem 17. století poprvé přistávat Evropané a usazovat se tam, záhy zjistili, že toto „panenské“ území skýtá spoustu úrodné půdy a přehršlí kotvišť v přírodních zátokách. Bylo to místo, kde se dalo žít, a předešlým doufat v život ve svobodě, jaké se jim v jejich mateřských zemích nedostávalo. Jejich potomci budou tuto svobodu později upírat domorodým obyvatelům.

* „From sea to shining sea“. Jde o narážku na jeden z veršů americké vlastenecké písně „America the Beautiful“ Katherine Lee Batesové a Samuela A. Warda. (Pozn. překl.)

řím, ale první osadníci takové úmysly neměli. Geografie jich ovšem přes Atlantik vábila čím dál víc.

Roku 1732 byla pod názvem Georgia založena poslední ze třinácti původních kolonií. Tato třináctka se stávala čím dál svobodomyšlnější, až nakonec došlo na Velkou americkou revoluci (1775–1783). Kolonie, které se zvolna začaly navzájem propojovat, se na počátku tohoto období rozpínaly ze severu od Massachusettsu 1 500 km na jih k Georgii a podle odhadů tam dohromady žilo asi 2,5 milionů lidí. Na východě je ohraničoval Atlantik a na západě Appalačské hory. Přes dva tisíce kilometrů dlouhé pohorí je sice impozantní, ale v porovnání se Skalnatými horami není nijak zvlášť vysoké. Pro stěhování prvních osadníků dál na západ přesto představovalo odrazující překážku. Kolonisté se proto pilně věnovali konsolidaci území, které si již stihli podmanit, a připravovali se na časy, kdy si budou vládnout sami. Kromě toho tady ovšem byla i překážka politická. Britská vláda usazování na západ od Appalačů zakazovala, protože chtěla mít jistotu, že obchod (a tudíž i příjmy z daní) zůstane na východním pobřeží.

V Deklaraci nezávislosti z roku 1776 se uvádí: „Když se v běhu lidských životů stane pro některý národ nezbytným rozvázat politické svazky, které jej poutaly k jinému národu, a zaujmout mezi mocnostmi světa oddělené a rovnocenné postavení, k jakému jej opravňují zákony přírody a boha přírody, pak prostá úcta k názorům lidstva vyžaduje, aby vyhlásil příčiny, které jej vedou k odtržení.“ Některé z těchto příčin se dále v dokumentu rozvádějí. Předešlím se v něm však deklaruje, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni (byť bez zmínky, jak paradoxní je vlastnit otroky) a že tato skutečnost představuje samozřejmou pravdu. Tyto ušlechtilé názory dodaly koloniím vzpruhu na cestě k vítězství ve válce o nezávislost, ze kterého vzešel nový národní stát.

Začátkem 19. století nemělo vedení nové země ještě příliš představu, že k „Jižnímu oceánu“* tedy k Pacifiku, je to odsud tisíce kilometrů. Hrsta průzkumníků, kteří si po právu vysloužili přízvi-

* „Jižní oceán“ (Mar del Sur) je název, jenž dal Pacifiku roku 1513 španělský conquistador Vasco Núñez de Balboa, když on a členové jeho výpravy překročili jako první Evropané Panamskou šíji. (Pozn. překl.)